

[Holger K. Nielsen]

toldændringer, afslutning af told- og handelsaftaler, gennemførelse af ensartethed i liberaliseringsforanstaltninger, eksportpolitik og handelspolitiske beskyttelsesforanstaltninger, herunder foranstaltninger mod dumping og subsidieordninger.«

Stk. 2 lyder således:

»Kommissionen fremsætter forslag for Rådet vedrørende iværksættelsen af den fælles handelspolitik.«

Stk. 3 lyder således:

»Skal der føres forhandlinger om aftaler med tredjeland, retter Kommissionen henstillinger til Rådet, som bemyndiger den til at indlede de nødvendige forhandlinger.

Disse forhandlinger føres af Kommissionen inden for rammerne af direktiver, som Rådet kan meddele den, og i samråd med et særligt udvalg udpeget af Rådet til at bistå den i dette arbejde.«

Endelig lyder stk. 4:

»Ved udøvelsen af de beføjelser, som i denne artikel er tillagt Rådet, træffer det afgørelse med kvalificeret flertal.«

Som det kan ses, angår artikel 113 udelukkende handelsmæssige forhold over for tredjelande. Der er ikke skygge af udenrigspolitik i den. Det er derfor berettiget, når regeringen i en pressemeddelelse den 9. marts 1982 skriver, at den er principielt modstander af at anvende artikel 113. Men jeg giver ikke meget for principper, hvis disse ikke udmønter sig i praksis. Jeg vil godt i forlængelse af et spørgsmål den 17. marts 1982 endnu en gang spørge, hvorfor man ikke først prøvede det legale grundlag for beslutningen ved Domstolen, sådan som artikel 228 giver mulighed for.

Regeringen skriver i pressemeddelelsen fra den 9. marts 1982, at medmindre man ophævede forbeholdet, ville det skabe vanskeligheder, der ikke står mål med sagens omfang. Jeg fandt ærlig talt dengang, at der her var tale om et temmelig uklart udsagn, og stillede derfor et skriftligt spørgsmål for at få det afklaret. Essensen af svaret var følgende:

»Hvis Danmark havde blokeret for en vedtagelse, ville det kunne udlægges som en indre splittelse i EF, der ikke står i rimeligt forhold til vedtagelsens meget begrænsede rækkevidde.«

Der er heller ikke her tale om nogen overvældende klarhed i svaret, men det er dog interessant, hvis meningen er, at det temme-

lig uklare begreb »indre splittelse« fremover skal være vejledende for dansk EF-politik. Hvis der overhovedet skal være nogen klarhed over det, så må vi jo sige, at EF altid mere eller mindre er splittet. Ja, selv ved denne vedtagelse kunne der ikke opnås enighed, i og med at Grækenland ikke var med i vedtagelsen. Det samme gælder ved næsten alle spørgsmål. Skal den danske EF-politik fremover styres efter at undgå indre splittelse i EF, er vejen åben for næsten hvad som helst. Så bliver det ikke sidste gang, vi oplever en episode som denne.

Da regeringen samtidig har tilkendegivet, at den egentlig er politisk modstander af Sovjetsanktionerne – det skete også i spørgetiden i marts – forekommer det ufatteligt, at den er gået med hertil. Altså, for at undgå indre splittelse i EF har regeringen accepteret sanktioner, som den er politisk imod, og som den i princippet mener bygger på et forkert retsgrundlag. Den er gået med til at overføre politisk kompetence til EF, hvilket klart ligger på kanten af grundloven. Der er i denne sammenhæng grund til at spørge, hvad det er for en indre splittelse, der tænkes på. Hvad er det for en indre splittelse, der kunne begrunde dette tilbageskridt, der var tale om i marts måned? Det har vi ikke fået svar på endnu.

I forbindelse med Sovjetsanktionerne fik vi det bestemte indtryk, at der var tale om en engangforeteelse. At dette ikke var tilfældet, fik vi bekræftet cirka en måned senere, da EF gennemførte tilsvarende foranstaltninger mod Argentina i forbindelse med Falklands-krisen.

Ministeren har hævdet, at denne vedtagelse i modsætning til Sovjetembargoen formelt er korrekt, idet kun gennemførelsen henhører under Romtraktaten. At denne forskel skulle have nogen afgørende betydning, er udtryk for en spidsfindighed, som man vist må være jurist i udenrigsministeriet for at kunne tillægge nogen betydning. Jeg har i alt fald ikke talt med nogen almindelige mennesker, for hvem det kan have nogen betydning, at vedtagelsen finder sted i ét organ og gennemførelsen i et andet. Sund fornuft tilsiger, at en vedtagelse og en gennemførelse faktisk hænger sammen.

Der er derudover sket det interessante, at der nu i en retsakt åbent henvises til det europæiske politiske samarbejde. Der er på det